

Николай Теллалов

Кукувиче

Сега

Селото се гушеше в падина между две възвишения по склона на Северната планинска верига. Хората тук отглеждаха пчели и развъждаха овце и кози. Къщите им бяха от много дърво, малко дялани камъни и много глина. По сламените покриви растеше трева. Кошарите и кошерите стояха скупчени на едно общо място, оградено със стобор за по-лесно пазене от вълци, мечки и разбойници. Тук живееха задружно.

Но от днес този им живот навярно щеше да се промени завинаги, не, направо щеше да свърши, да се разсипе, да го отнесе вятърът заедно с горещата пепел, която се ръсеше от притъмнялото небе. В сянката на пушеците, изместили веселите дъждоносни облаци, планината бе сякаш примряла от страх. И само там, където пожарът гризеше зеленото й руно, тя потръпваше от болка... но нищо не можеше да стори, за да се защити. А огънят пълзеше надолу, раздухан от бесния вятър по билото, подпомогнат от двумесечната жега, могъщ, ревящ и унищожителен.

Пълзеше. Като лоша мълва, като нашественик от Изтока. Пълзеше. Забиваше тигрови оранжево-червени нокти в плътта на гората, изтръгваше черни и грозни къдели дим, убиваше земята и всичко живо в нея, после зарязваше изпепеления ѝ черен труп и продължаваше лакомо да напредва. Храстите и младите дървета загиваха бързо, вековните великани с гъсти корони и яки корени се опълчваха, но за кратко – пожарът ги изсушаваше, а после те сами пламваха в стълбове от огън и искри, подхранвайки развилнялото се чудовище. Нямахше спасение. Птица и звяр бягаха към равнината – които можеха да избягат преди да са се задушили.

Хората не можеха. Надяваха се до последно, че бедата ще ги подмине, че небесата ще ги пощадят, че кълбящите се над дима облаци ще изцедят дъждовни вимета. Само че облациите изръмжаваха с по някоя друга гръмотевица и не се намесваха. Хората не можеха да бягат. Не можеха да си го позволят. Без стоката и имуществото си щяха да загинат от глад. Нямахше място за тях в долината – там и без това е препълнено. А и не се смирява човек да загуби всичко, което е създал с пот на чело, мазоли по ръцете и болки в кръста от работа. По-скоро е готов да умре, борейки се.

Само че стъписването пред пожара смазваше волята за отпор, също както преди години страхът от ордите от Изтока попречи да се организира навременна отбрана. Ала тогава някак се справиха – имаха насреща си хора, а не сляпа и неукротима стихия. Стихия, която не може я спря с

ръждивите старинни картечници и артилерийски системи за залпов огън.

Огън...

Някои се покопитиха, когато им се стори, че съзират над билото стрелкащи се крилати точки, но надеждите бързо се стопиха, пожарът ги изсмуква заедно с годния за дишане въздух, когато ненадейно се промъкна скришом съвсем близо до селцето, а там лумна с най-отдалечените купи сено, приготвено за храна на стадата за през зимата. Започна паника.

Спасението долетя с неравномерно боядисан в сиво орнитоптер със светлосиви ситни пъстрини по пилотската гондола. Висок мъж в тъмно-сиво расо изскочи от апарата и звучният му глас надделя над виковете на ужас, блеенето, лая, писъците и рева на огъня:

– Всички мъже и момчета да вземат брадви и ведра! Да дойдат при мен!

Беше Координатор. Още нищо не бе сторил, само призовал хората да се подчинят на волята му. Но всички знаеха що за воля е това. Координаторите – гении в организирането, гении в знанието на най-различни неща за света, юнашки здрави и силни, с хладни сърца и ясни умове. Преди време те извадиха от потайни погребни машините за смърт и отблъснаха нашествениците от Изтока. Ох, защо ли не ги е имало в старо време, за да предотвратят Войната...

Координаторът още не бе пристъпил към задълженията си, но съживителна вълна премина през хората в селото. Координаторът значеше спасение.

А той гръмогласно нареждаше жените и момчетата да се нареждат за подаване на вода от трите кладенеца, дори да черпят от изсушената от бедствието рекичка, извираща от там, където сега приличаше на пещ. Горкото поточе, може би не го бе пресушил пожарът, а то се беше скрило сякаш тънко слепоче в земните недра, навътре в утробата на майка си планината...

Координаторът накара старците, опитни в грижата за животните, да изведат стоката от кошарите, като крият главите на животните с мокро зебло, за да не се плашат и вършат бели. Неколцина по-здрави момчета насочи да грабват кожуси, да увиват в тях пъновете-кошери и да спасяват медоносните пчели, сега замаяни от отровните пушеци. И като спасяват стоката, да не забравят кучетата с кутретата, другари в битката с вълчите глутници зимъс, нито котките с котенцата им – свирепи изтребители на мишките, които гризяха и разваляха купеното срещу вълна,

мляко и мед жито за хляб.

После поведе мъжете срещу пожара.

Преди

Мъжът беше млад, наскоро женен, ала вече с пеленаче у дома. Затова оставаше до малко по-късно на сечището, за да донесе повече дърва за огнището. Зимата дойде изведнъж и прекалено рано, точно както предупреждаваха Координаторите от близката крепост на братството им.

Сипеше сняг, скърцаше под ботушите от кучешка кожа с козината навътре, най-доброто нещо против студ. И както бе превит под тежестта на цепениците, главата на младото семейство не можеше да не забележи кошницата на прага на дома си. И тази кошница проплака. Изхленчи. Младият дървар изгърва товара си и възкликна:

– А, какво е това!

И в отговор на думите му кошницата ревна – звучно като сирената на морския фар в недалечното пристанище. Плачът на подхвърленичето бе позаглушен от черга, наметната върху кошницата, ала отекна право в сърцето на младия баща, накара го да забрави разпилените цепеници, а да се втурне, да вземе детето и да го внесе час по-скоро вътре, на топло. И чак след полунощ се сети за дървата. Наложу му се да ги изравя изпод натрупала се пряспа.

Вътре младата му съпруга ахна, разтревожена и очарована, разкъсана от жал и гняв към безотговорните фусти, които зарязват чедата си.

– Не се ядосвай – погали я мъжът ѝ по косата, плъзна длан по скулата, шията, прокара закачливо пръст по оголената гърд, лакомо засукана от намереничето. – Кой знае каква злочестия е принудила майка му да го изостави.

– Леле как бозае само! – с леко безпокойство рече жена му. – Клетото...

Само след половин седмица и двамата се чувстваха изтормозени и капнали. Приютеното бебе бе визкително и ревниво. Вдигаше аларма когато жената притуряше собствената си рожба към облата си бяла гърд. Крещеше, та се късаше, опъвайки нервите на кърмачката, докарвайки ѝ главоболие и слабост в крайниците. Ако пък дадеше на намереничето да суче първо, то изсмукваше всичко до капка, без тя да успее да се усети... или да му се противопостави. И така веднъж нейното остана

гладно. Наложил се да забърка кашичка. Ала едва напълни биберона с нея – и намереното дете нададе същински вой, от който на клетата майка й се стори, че ще се срутят гредите на тавана.

Бащата предположи, че намереничето може да има някакви болки, въпреки че детето му изглеждаше съвсем здраво – едро, румено... ако не личеше съвсем неотдавна вързаният му пъп, би рекъл, че е на няколко месеца. Посъветва се с жена си и повика лечителката на махалата.

Това, което чула от нея, ги зашемети. Не обелиха и дума, докато лечителката им обясняваше на какво чудо са попаднали.

Според възрастната познавачка случва се понякога, че една жена понася, няма значение от кого и как е заченала, може да си е по реда на нещата, да е омъжена, може да не е. Може да не знае кой е бащата. Случва се. Малко срам, малко клюки, всичко се оправя, дете е все пак. Но понякога... много рядко е май, така мисля, плодът в нея е особен. И я кара да се крие, да се спотайва. Да не роди открито. А щом го роди – да го подхвърли някому. Друг да отгледа бебето. А самата майка, подлудена от лошата кръв на отрочето си, бяга при чергарите, беси се, дави се... или забравя завинаги рожбата си. А тази рожба... е кукувиче. И то изхвърля останалите пиленца от гнездото. Ако не загинат те, ще загине то.

– Такъв е светът – завърши лечителката, като се канеше да си върви. – Няма милост под слънцето. Мащеха ни е природата, хем мащеха зла, хем мила майчица, кога как и кому как дойде.

Дълго мълча младото семейство след като старицата си отиде. После жената отрони:

– Защо на нас?... Защо не на друго семейство?

– Миличка, съдбата е сляпа, на кой му се падне... – помъчи се да я успокои младият съпруг. – Пък и без кукувичетата... не може. Само те са достатъчно умни, за да ни се притичват на помощ, да подкарват старинните машини, да създават нови, да ни лекуват и съветват...

Жената не го слушаше, а гледаше към повитото намерениче с разширени, обречени очи. И продължаваше да ниже шепнешком все по-неразбираеми, заглъхващи в пресекливите й въздишки слова:

– Защо не сполетя друго село... друг град... други, непознати хора... Защо на нас...

Гласът й стана съвсем тих, тя продължи да мърмори докато намереничето не нададе настойчивия си, непреклонен и неустоим рев – песента на глада, заповедният химн „нахрани ме!“

Сега

Битката продължи деветнайсет часа. Часове, дълги като деветнайсет удара на сърцето с примка на шията или завързан за кол пред фитилна пушка. Часове, къси като години на щастие и порастване на децата – кога бяха в пелени, кога проходиха, кога се задохнаха и напуснаха бащиното и майчиното си гнездо...

През тези часове хората припадаха от горещина и недостиг на кислород. По ръцете им се издуваха мехури от изгорено, защото дървените дръжки на секирите и лопатите, казаните и ведрата пареха също толкова безмилостно, колкото желязото. През тези часове хората прехвърлиха толкова пръст и камъни, колкото би им стигнало да направят ново село, стига да имаха място за него. Отсякоха и отместиха толкова дънери, колкото би им стигнало за всички две зими подред без да пестят. Изтощиха се сякаш за месеци напред, но не почувстваха, не осъзнаха умората чак докато изведнъж не стана ясно, че са победили. Пожарът заобикаляше селото, беше отстъпил.

Но отстъпил не само тук. Отряди мобилизирани огнеборци, прехвърлени по билото с орнитоптери на други Координатори, гонеха чудовището към каменните сипеи, където щеше да умре. Товарни планери тежко изсипваха вода и пяна, отсичайки пътя на рижия звяр към незагнати участъци на гората. Това се виждаше през маранята и пепелта. За това каза самият Координатор, който поддържаше връзка със събратята си.

Хората едва изпълзваха на по-малко напечена земя и се тръшнаха върху нея. Всички ги мъчеше жажда, но повечето не можеха да пият, а лочеха от панички. Част от жените Координаторът бе отделил и накарал да почиват, сега те превързваха с лой и билки обгорените си мъже, братя, бащи и синове, пояха ги с мътеница, прикривайки съдинките с кърпи, за да не падат в бялото мляко сива и черна пепел.

Човекът със сивото наметало остана на крака, но дори неговата прочута издръжливост бе на привършване, защото си позволи да се облегне върху останките на стобора. Кръстоса ръце на гърдите си. Преди това прошепна нещо на змийската главица на комуникатора, обгърнал с охлювена черупка едното му ухо и протегнал тънка шийка към устните му. Болзено-синята искрица на апаратчето стана мъждиво червена, сякаш в избилите изпод кърпата дълги коси на Координатора се беше

загнездило въгленче. Кичурите висяха мръсни, сплъстени, лицето беше изцапано със сажди като на всички други мъже, жени и деца.

Даже когато хората си поеа дъх, все още безсилни да се зарадват на победата, те не понечиха да приближат спасителя си. Само му се покланяха отдалеч, притискайки длани към сърцата, сваляха рунтави пропърлени калпаци. Той им отвръщаше с учтиво кимване. Попита ги имат ли нужда от лечителските му услуги, но жените, шепнешком благославяйки го, отвърнаха отрицателно. И само един възрастен мъж от огнеборците дръзна да дойде до Координатора.

– Грях е след всичко това да се пали, но... – рече той.

Координаторът едва-едва се усмихна, а може би просто размърда устни. Извади от пазвата си торбичка и я подаде на селянина.

– Тютюн, нали? – уточни онзи, душейки кесията.

– И то добър – потвърди Координаторът.

Мъжът ловко сви цигарка, затъкна я в потъмняло дървено чибуче и върна торбичката на притежателя ѝ. Щракна с огнивото, обви се с облаче синкав дим. Имаше сиви провиснали мустаци и се подпираше на двуглава остра брадва. Набръчканото му лице изрази задоволство от пушенето.

– Скоро ще си тръгнеш, нали? – попита той Координатора.

– След малко. Ако се кача веднага в орнитоптера, само ще разбия машината.

Селянинът се намести по-удобно на съборено от оградата чуканче.

– Знаеш ли – каза той, – иска ми се преди това да ти споделя нещо.

Една стара приказка.

– Нямам нищо против – учтиво отвърна Координаторът. – Стига да не е много дълга.

Селянинът сякаш не обърна внимание на забележката.

– Хората са като птиците – заяви той. – Едни се раждат кротки като гугутки, други са петли, все гледат да се перчат. Трети са кокошки или патици – по цял ден шетат, човъркат, сноват. Има хора-лястовици, като нас, дето плетем къщите си и ги мажем с глина... Аз не съм тукашен, да знаеш. Преселих се насам преди години. Живеех край морето на запад... Та всяка птица, значи, можеш я оприличи с човек. Или обратното. Все тая. И съм чувал за една птица, имало я преди Войната, както и много други, дето вече ги няма. Кукувица ѝ викали. Тази птица снасяла яйцата си в чужди гнезда. И когато се излюпи, кукувичето убива останалите пилета, избутва ги вън от гнездото. Прави това, защото е по-едро и му трябва повече храна. Само така може да оцелее... Има ли, според

теб, хора като кукувицата? – Селянинът внезапно прекъсна разказа си и се втренчи тежко в Координатора.

– Трябва да потеглям – каза човекът в сиво. – Вече си починах.

Селянинът го хвана за ръкава:

– Почакай още малко. Приказвах ти за кукувиците. За това, че снасят яйцата си в чуждо гнездо.

Координаторът не отвърна. Човъркаше с върха на ботуша си в пръстта.

– Аз казвам, че има – тихо промълви селянинът. Кокалчетата на пръстите му върху дръжката на секирата бяха побелели.

Координаторът мълчеше.

Селянинът се изправи и застана пред него. Мъжът в сиво вдигна лице и отвърна на настойчивия взор.

– Ти не ме позна, нали? – прошепна селянинът.

– Напротив – спокойно отвърна Координаторът. – Познах те. Въпреки че не би трябвало.

Преди

Топъл пролетен ветрец клатушкаше върбовите клонки, току покрити с мънички още зелено-златисти листенца. Играеше си с кандилото на пресния гроб, усукваше наоколо тънкия аромат от восъчната свещичка. Бащата, вече вдовец – никога нямаше да свикне с тази дума, отхвърляше я, пъдеше я като упорита грозна муха, – продължаваше да стърчи гологлав, втренчен в буците пръст, покрили две скъпи му същества наведнъж. Опитваше се да забрави поне за миг момчето, което кротко си играеше с клечки зад гърба му. Храненичето. Намереничето. Тъкмо беше свикнал да мисли за него като за свой собствен син.

Детето в момента не му досаждаше, не го дърпаше, не искаше внимание. И все пак го чуваше да си мърморка нещо, шаваше, пораждайки тихо шумолене.

Бащата гледаше гроба. Тази яма я запълниха преди час, после хората се разотидоха – ранна пролет е, всеки има много работа. Ямата на скръбта не можеше да се запълни. Той седеше на дъното на тази яма, неспособен да се изкатери по стръмните й студени и влажни стени. Чувстваше ударите на сърцето си в ушите. Нажалено сърце. Смутено сърце. Сърце, изпълнено с мъка и ярост догоре, до ръбовете на бездънния трап на нещастieto.

Накрая се раздвижи, нозете му бяха изтръпнали и се обърна. Погледна отгоре надолу към момчето. А то вдигна главица и с грейнало лице му показа сплетена от клечките кукла. Възрастен трудно би измайсторил такава. Да не повярваш, че едва е навършило три годинки това хлапе. Нито по акъла му, нито по ръста му не личи.

– Виж, тате! Това си ти! – изчурулика щастливо детето. И веднага пак потъна в заниманието си, стана сериозно, вгълбено, равнодушно към всичко останало – към гробището, към смъртта, към всичко, което не го засягаше пряко. Куклата му бе станала неинтересна, затова момчето я преправяше с чевърсти и умни пръстчета.

Вдовецът втренчено наблюдаваше хлапето. През челото му легна бръчка – една от многото, които щяха да се появят през следващите години. Подръпна черен провиснал мустак, после плавно приклегна, успокои треперенето в ръцете си. Дланта му легна на врата на детето. То за миг се отърка в нея като коте, без да прекъсва ужасно важната си работа. Приемният баща задържа ръка, усещайки свилената коса на момчето и крехките кости на шията.

Въздъхна или изхълца. Задави се с въздуха, който се опита да поеме. След няколко секунди грижливо и предпазливо вдигна детето и го гушна, а то продължи да си сплита върбовите клечки в някаква чудновата конструкция, прилична на птица. Само попита разсеяно, без да поглежда възрастния мъж:

– Ще си ходим ли?

– Да – дрезгаво отвърна вдовецът. – Ще си ходим у дома.

– Добре – делово каза момчето. – Аз гладен. Ще ми сготвиш ли бялата кокошка?

Бащата не отвърна. С решителни широки крачки той напускате гробището.

* * *

– Трябваше да ни повикате по-рано – равно и спокойно промълви Координаторът. Бе пристигнал върху машина, подобна на кон, но събрала чертите на множество полезни домашни животни, а гърбиците ѝ образуваха малка удобна кабина. Зяпачи се насъбраха на мегдана, но не се приближиха на повече от трийсет крачки, стряскаха ги дългите стоманени нокти на ездитната машина.

– Не бях сигурен... – оправда се вдовецът.

– Но вече сте.

Ако това е съчувствие, чудато е, помисли си вдовецът. Не ти го ща.

Гостенинът седеше на пейката в общата стая и хвърляше коси погледи към момчето, което тъкмо редеше на пода от циклени дъски къщичка, използвайки вместо тухлички или дървени кубчета излъскани ашици.

– Да, вече съм сигурен. – Не изпитваше вече гняв. Представяше си, че е като куха кратунка или свирка от глина. Празен и инертен. – Не вярвам, че жена ми е паднала току-така. Станало е нарочно.

Не понечи да обвини пряко. Всъщност, не му се искаше да обвинява. Може би момчето продължаваше да му въздейства и да го обезоръжава – дали чрез феромони в потта, дали чрез тайнствено мозъчно излъчване, а може би с магия, но му беше все едно. Просто съобщи факт. Не повдигна обвинения. Не поиска разплата. Бе твърде съкрушен.

– Беше в осмия месец и караше тежка бременност. При падането ѝ е започнало раждане. Умряла от загуба на кръв.

– Момчето ли повика помощ?

– Да – потвърди бащата, – но е изчакало, за да не я спасят. – Въздъхна. – Донякъде... го... разбирам. Той силно недоволстваше, че ще има бебе у дома, че ще се лиши от целите ни грижи. Не обича да дели онова, което смята за свое, с другите.

– Ще го научим занаят да не постъпва така – вметна Координаторът.

– Когато го намерихме, вече имахме бебе... Не се издържаше обаче и... дадохме рожбата си на мой братовчед, те бяха бездетно семейство, живеят край пристанището... живееха. Преселиха се отвъд залива на Разчистените земи. Имам редовно вести от тях. Добре са. Всичките.

– Трябваше да ни повикате по-рано – повтори гостенинът.

Нещо тропна върху масата. Вдoveцът неразбиращо се втренчи в кесията.

– Това е просто малка помощ – меко обясни Координаторът. – Не е извинение, защото няма извинение за случилото се. Не е опит да ви запушим устата. Можете да се оплачете пред съвета на общината. Постъпете така, както намирате за разумно и справедливо.

Вдoveцът нямаше сили да възрази. Внезапно нещо стисна гърлото му и той само кимна, но не докосна кесията. Искаше да остане сам.

Гостенинът се изправи. Застана до момчето.

– Искаш ли да дойдеш с мен? – попита със същия тон, с който говореше и с възрастните.

– Къде? – вирна носле хлапето и едва с това се издаде, че е заинтригувано от посетителя от самото начало.

– В една голяма къща от гранит, стъкло и метал. Там има много играчки и неща, които не са играчки, но ще ти бъдат интересни, сигурен съм.

Детето сякаш се замисли.

– А добра ли е храната?

– Отлична, можеш да ми повярваш.

Момчето скочи на крака.

– Кога тръгваме? – Вече гореше от нетърпение. – Ами татко? – сети се ненадейно и се завъртя с цялото телце към тежко подпрелия лакти на масата вдовец.

Той трепна суетливо се надигна.

– Аз... аз имам работа тук... сине. Можеш да идеш на гости у този човек... ако искаш.

– Искам!

Бащата непохватно облече подрипващото на място хлапе, късо го прегърна, а после безсилно се върна на пейката, облегна гръб в кахлите на зиданата печка и изпроводи с угаснал поглед Координатора, водещ детето за ръка.

На прага гостенинът се обърна, стопанинът го виждаше само като силует, огладен от нахлуващата светлина. И до него – мъничка сянка на момче, което вече му е време да ходи на училище. А е само на три годинки...

– Не се тревожи за него. Ако се тревожиш все пак. Ще се грижим добре за момчето. Ще го обучим да служи и да различава себе си от другите, желанията си от реалностите на света, доброто от злото, а злото – от по-голямото зло.

Вдовецът облиза устни.

– Имате ли жени там, в крепостта си?

– Имаме и жени. Не са много. Рядко такива като нас се раждат в женско тяло. А ние не оставяме пряко потомство. Нито се интересуваме от интимности. Просто сме такива. Приеми съболезнованията ни.

Вдовецът мълчеше. Координаторът се бавеше.

– Приемам – каза накрая вдовецът през зъби. – Вървете.

– Довиждане, татко! – звънна гласецът на момчето, а сетне вратата се затвори и за заслепените очи на стопанина настъпи за кратко мрак.

После от здрача изплува стаята. Празната, самотна стая.

Стопанинът рязко, от място се хвърли към прозорчето. Дълго гледа през него.

А после взе да си стяга багажа.

Последното нещо, което взе в дисагите, бе кесията от масата. Прибра я след дълги колебания и без никакво желание.

Сега

– Обучават ни да служим, да не се поддаваме на емоции. Това не е трудно, чувствата ни и без това са закърнели по природа. Имаме обаче нагони, които трябва да държим изкъсо, да ги владеем. Учат ни да дисциплинираме ума си. И гледат да заличат спомените. Да забравим винаги. Винаги не е рационално чувство. Тя повече пречи, отколкото помага. Ако сме затормозени от вина, няма да можем да реализираме възможностите си и да служим. Пък и защо трябва да се чувствам виновен заради това, че съм такъв, какъвто съм? Нима съм го избирал? Важното е какво правя сега, не какво ме е накарал да сторя инстинктът ми преди.

– Как се е случило това?... – тихо промълви селянинът. – Откога сте започнали да се пръкват на бял свят? Войната ли ви породила? Голямата Война, не онова нашествие преди трийсет години? Бях опълченец... Ти трябва да си бил на седем. Отговори ми.

– Да, бях на седем. Да, започнали сме да се раждаме след това, което наричам Войната. Макар че не мога да говоря за „нас“. Не сме общност в смисъла, който е общоприет. Трудно ще ти го разясня. Пък и не е важно. Сред нас „Войната“ се нарича „Завръщане на варварството“. Тръгнало е от криза със световните зърнени запаси, създало благоприятна среда на хаос в международната търговия, благоприятна за злосторници, които атакували информационни системи и комуникации. После тайни терористични организации направили няколко силни удара, пунали на воля мутагенни вируси с продължителен инкубационен период. Успели да взривят няколко атомни електроцентрали, предизвикали тежки аварии на химически инсталации. Всичко това избухнало в народни вълнения, напълно слепи и ирационални бунтове, насочени към унищожение на крехкото скеле, удържало що-годе някакъв ред в обществото. Оттогава загинали от глад, граждански сблъсъци, епидемии, природни бедствия и индустриални катастрофи много хора. Повече от половината тогавашно човечество. Старият свят се срутил и ние сега все още живеем сред развалините му... Ти... – Координаторът изведнъж рязко промени темата и тона си, – ти имаш право да постъпиш така, както смяташ, че е редно. Както разбираш, че ще е справедливо. – И отмести поглед от дълбоките очи на селянина, от стиснатата в ръцете му брадва, от

обгорената земя наоколо. Взя се в небето, още мръсно и окадено.

И двамата чуха плахо изчуруликване на птица. Селянинът пристъпи от крак на крак.

– Съжالياваш ли за нещо... синко?

Координаторът се замисли.

– Не съжالياвам за нищо, което съм направил по своя воля. Но ако има нещо да съжالياвам, то е... – Отново надникна в очите на някогашния си приеман баща. – То е, че бих предпочел да съм обикновен човек. Само че не ми е такава съдбата. Това е нещо, което не мога да променя. Затова, приемам я и я следвам.

Млъкнаха задълго. После Координаторът по-скоро усети, отколкото видя, че мъжът с дълбоките бръчки и сиви мустаци премята секирата на рамо, ръцете му се разхлабват, кани се да се отдалечи.

– Исках да ти кажа... че ти прощавам – промълви селянинът. – Не мога да го забравя. Но ти прощавам. Такава ти е орисията. Сбогом... сине.

Координаторът с учудване забеляза, че е протегнал ръка подире му, а цялата умора от борбата с пожара внезапно се е върнала и се е насъбрала, свила като змия в някакво кухо място – точно наред гърдите.

* * *

По обичай край орнитоопера бяха струпани дарове – вещи, напитки, храна. Координаторът избра само една препечена питка и буца сирене, които пхна в торбата на колана си. После взе гърне с мед, разреци го с вода и вля кехлибарената течност в жадния зев на органичния двигател на апарата. Обърна се и помахна с ръка на плахо запротестирали селяни, че ето, нищо не е приел, може ли така, ние от сърце все пак... Той обаче знаеше, че въпреки благодарността и признателността си, те го изпращат с облекчение. Винаги е по-добре бедите да стоят далеч, така че на такива като него да не им се налага да идват на помощ. Координаторът, сякаш отстъпвайки на увещанията, се наведе и взе няколко ситни ябълки, жълти и пъпчиви като мънички тикви.

А после рипна в срамежливо пъстрата гондола, птичата машина тук-такси разпери сиви криле, размахна ги и отлетя завинаги.

24 август 2006 – Ромча

КРАЙ

© 2006 Николай Теллалов

Източник: <http://drakonche.zavinagi.org/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3127>]